

A hetedik ajtó

Megtelik lassan a titkok kamrája
– magányom mint a téboly
kiteljesedik.
Reszkető fejemre elébb szirom,
majd levél és avar,
s később hó esik.

Emberként jó el hozzám Isten,
pár rövid szót váltunk,
– ismerkedünk.
Elmegyek én is látogatóba,
ajándékot viszek
– Nekünk.

A hetedik ajtó bezárva áll,
szavam megszegik,
– elkezdek sírni.
Vállaimat átkulcsolva
– mint két testvér és barát;
újra olvasni tanulok
és írni.

Paulinyi Tamás